

„ZSENIÁLIS... LEHETETLEN LETENNI.” – STEPHEN KING

NINTH

a kilencedik ház

HOUSE

LEIGH

BARDUGO

fine
selection

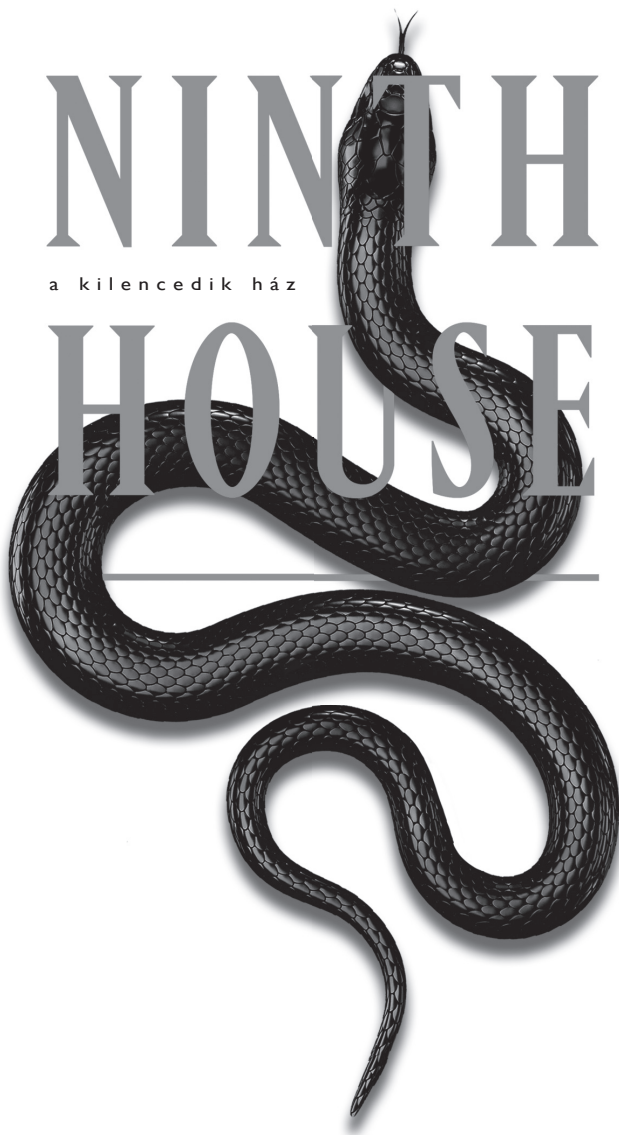
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

LEIGH BARDUGO

NINTH

a kilencedik ház

HOUSE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Hedwignek, Nimának, Emnek és Lesnek
– a sok megmentésért.*

Ay una moza y una moza que nonse espanta de la muerte
porque tiene padre y madre y sus doce hermanos cazados.
Caza de tre tabacades y un cortijo enladriado.
En medio de aquel cortijo havia un mansanale
que da mansanas de amores en vierno y en verano.
Adentro de aquel cortijo siete grutas hay fraguada.
En cada gruta y gruta ay echado cadenado...
El huerco que fue ligero se entró por el cadenado.

– *La Moza y El Huerco*

Van egy lány, egy lány, aki nem fél a haláltól
mert van apja, anyja és tizenkét vadász testvére,
háromemeletes háza és egy téglaháza az udvarban,
a gazdaság közepén van egy almafa,
ami szerelem-almát ad télen és nyáron is.
Abban a házban van hét barlang,
mind a hétnek ajtaja leláncolva.
Ám a halál, mint a fény, átcsúszott a záron.

– *A halál és a lány, szefárd ballada*

YALE EGYETEM

NEW HAVEN, CT

A FEKETE SZIL ÉS WESTVILLE FELÉ

A YALE-NEW HAVEN KÓRHÁZ FELÉ

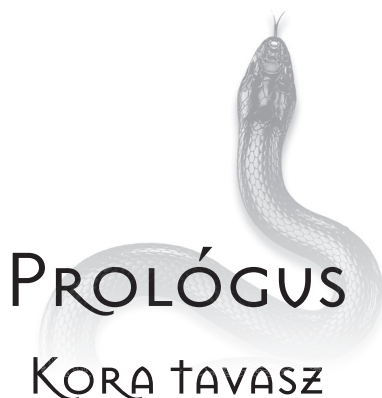
- 1 KOPONYA ÉS CSONTOK
- 2 KÖNYV ÉS KÍGYÓ
- 3 TEKERCÉS ÉS KULCS
- 4 KÉZIRAT
- 5 FARKASFEJ
- 6 BERZELIUS
- 7 ST. ELMO
- 8 AZ ODÚ
- 9 IL BASTONE

- 10 SHEFFIELD-STERLING-STRATHCONA HALL
- 11 ROSENFELD HALL
- 12 ERDÉSZETI ISKOLA
- 13 BEINECKE RITKA KÖNYV-ÉS KÉZIRATTÁR
- 14 A COMMONS
- 15 VANDERBILT HALL
- 16 LINSLEY-CHITTENDEN HALL

- 17 HARKNESS-TORONY
- 18 AZ ELNÖK HÁZA
- 19 SZÍNМŰVÉSZETI ISKOLA
- 20 JONATHAN EDWARDS KOLLÉGIUM
- 21 GRACE HOPPER KOLLÉGIUM
- 22 DAVENPORT KOLLÉGIUM
- 23 PAYNE WHITNEY SPORTKÖZPONT
- 24 GROVE STREET-I TEMETŐ
- 25 STERLING EMLÉKKÖNYVTÁR

- 26 YALE JOGI KAR
- 27 JOGI EGYETEM KÖNYVTÁRA
- 28 INGALLS JÉGHOKI STADION
- 29 ELIHU KLUB
- 30 ERZSÉBET KLUB
- 31 YALE PEABODY TERMÉSZET-
TUDOMÁNYI MÚZEUM
- 32 TARA HALÁLÁNAK HELYE

PROLÓGUS

KORA TAVASZ

MIRE ALEXNEK SIKERÜLT KISZEDNIE a vért jó gyapjúkabátjából, már túl meleg volt ahhoz, hogy viselje. A tavasz nagyon kelletlenül érkezett; a sápadt kék reggelek nem melegedtek fel, csak nedves, mogorva délutánokba fordultak át, és a makacs fagy magas, piszkos habcsókokkal szegélyezte az utat. De valamikor március közepe táján a Régi Campus kövezett ösvényei között a pázsitcsíkok kezdtek kiizzadni magukat a hó alól – nedvesen, feketén és gubancos fűcsomókkal szennyezetten –, Alex pedig bevackolta magát a York Street 268. legfelső emeletén megbúvó szobák egyikének ablakfülkéjébe, és *A Léthe-jelöltektől elvárható követelményeket* olvasta.

Hallotta a kandallón álló óra ketyegését és a kis harangot a földszinti ruhaboltból, ami akkor szólalt meg, amikor az ügyfelek be- vagy kiléptek az ajtón. Az üzlet fölötti titkos helyiségeket a Léthe tagjai szeretetteljesen egyszerűen Odúnak nevezték. A lenti, kereskedelmi célú helyiségekben működött már az idők során cipőbolt, túrabolt és egy éjjel-nappali WaWa miniáruház is saját Taco Bell-pulttal. Az ezekből az évekből fennmaradt Léthe-naplók tele voltak panaszokkal

a padlón át is felszivárgó újramelegített bab és sült hagyma bűze miatt – mígnem 1995-ben valaki megbűvölte az Odút és a sikátorhoz vezető hátsó lépcsőt, hogy mindig kellemes vízlágyító- és szegfűszegillatuk legyen.

Alex valamikor az Orange Street-i kúriában történt incidens utáni homályos hetek egyikén fedezte fel a Léthe Ház irányelveit tartalmazó füzetet. Azóta csak egyszer nézte meg az e-mailjeit az Odú öreg számítógépén. Rápillantott Sandow dékán hosszú üzenetsorozatára, aztán kijelentkezett. Hagyta, hogy a telefonja lemerüljön, nem járt be az óráira, figyelte, ahogy az ágak rügyeiből kihajtanak a levelek, mint ahogy egy nő a gyűrűket próbálja fel. Kievelt a kamrából és a fagyasztóból minden ételt – előbb a flancos sajtokat és a füstölt lazacszeleteket, majd a babkonzerveket és szirupban eltett őszibarackot a VÉSZTARTALÉK jelzésű dobozokból. Amikor tényleg minden elfogyott, pofátlanul készételeket rendelt Darlington még mindig aktív számlájának terhére. A lépcsőn le- és felmenni elég fárasztó volt, pihennie kellett, mielőtt felnyitotta az ételesdobozát, és megesett, hogy meg sem ette az egészet – egyszerűen elaludt az ablakfülke ülésén vagy a padlón a műanyag zacskók és a fóliázott dobozok mellett. Senki sem ellenőrizte őt. Nem maradt senki, aki ellenőrizhette volna.

Az igénytelenül nyomtatott brosúrák kapszok fogták össze. A borítóján a Harkness-torony fekete-fehér képe, alatta pedig a *Mi vagyunk a pásztorok* szöveg állt. Kétkedett abban, hogy a Léthe Ház alapítói Johnny Cashre gondoltak, amikor kiválasztották a jelmondatukat, de valahányszor meglátta ezt a szöveget, arra a karácsonyra gondolt, amikor az öreg matracon feküdt Len lakásában Van Nuysban. Forgott vele a szoba, a padlón mellette egy félig kievett áfonyamártásos konzervdoboz hevert, és Johnny Cash énekelt: *Mi vagyunk a pásztorok, átkeltünk a hegyeken, elhagytuk nyájainkat, mikor a csillag*

megjelent. Aztán Len ráfordult, az inge alá csúsztotta a kezét, és a fülébe mormolta: *Azok a szaros kis pásztorok.*

A Léthe Ház jelöltjeire vonatkozó irányelvek a brosúra vége felé kaptak helyet; legutóbb 1962-ben frissítették őket.

Kiemelkedő tudományos eredmény, kiváltképp történelemből és kémiából.

Idegen nyelvek készsége szintű ismerete, a latin és az ógörög használható tudása.

Jól egészségi és higiénés állapot. Javasolt a mozgásban gazdag életmód.

A határozott jellem egyértelmű jelei, ugyanakkor hajlam a diszkrécióra.

A misztikum iránti érdeklődés ellenjavallt, mivel ez gyakori jele a „kívülálló” beállítottságnak.

Nem szabad kimutatni az emberi test valósága iránt érzett undort.

MORS VINCIT OMNIA

Alex – akinek a latin nyelvtudása távolról sem volt használható – utánanézett ennek a szótárban: *A halál mindent legyőz.* Csakhogy a margón valaki kék golyóstollal az *irrumat* szót firkálta a *vincit* fölé, majdnem kitakarva az eredetit.

A Léthe elvárásai alatt egy kiegészítés volt olvasható: *A jelöltekre vonatkozó követelményeken két esetben enyhítettek: Lowell Scott (bölcész alapdiploma, 1909) és Sinclair Bell Braverman (nincs diplomája, 1950), vegyes eredménnyel.*

Itt egy másik jegyzetet firkantottak a margóra, ezúttal Darlington szaggatott, EKG-görbe-szerű írásával: *Alex Stern.* Erről eszébe

jutott a véráztatta szőnyeg a régi Anderson-ház sötétségében. A dékánra gondolt – a combjából kitüremkedő csont megdöbbenő fehérségére és a megvadult kutyák bűzére a levegőben.

Alex félretette az alumíniumtálkát, benne a Mamoun'stól rendelt falafel hideg maradékával, és beletörölte a kezét a Léthe Ház-as melegítőjébe. Besántikált a fürdőszobába, kinyitotta a zolpide-mes üvegcsét, és bedobott egy altatót a nyelve alá. Markát a csaptelep alá tartotta, nézte, ahogy a víz ömlik az ujjaira, és hallgatta a lefolyóból származó szörcsögő, szívó hangot. *A követelményeken két esetben enyhítettek.*

Hetek óta először belenézett a vízcseppek pötyyözte tükörbe. Figyelte, ahogy a csupa sérülés lány felemeli az ujjatlan trikója szélét, amit sárgára színezett már a genny. Az oldalán a seb egy mély, fekete varas tömb volt. A harapás jól látható görbe vonaláról tudta, hogy rosszul gyógyul, ha egyáltalán begyógyul valaha. A térképe megváltozott. A partvonala más formát öltött. *Mors irrumat omnia.* A halál bebasz mindenkinek.

Alex gyengéden megérintette az ujjbegyével a harapás helyét körülvevő forró, vörös bőrt. A seb kezdett elfertőződni. Érzett valami aggodalomfélét, az esze nógatta, hogy cselekedjen, de a gondolat, hogy felvegye a telefont, vagy elmenjen a diákegészségügyi központba – minden akció újabb akciók sorozatát indítja be –, túl sok volt, ráadásul a meleg, tompa lüktetés a testében, ami önmagát tüzelte, szinte már a társaságának tűnt. Lehet, hogy belázasodik, és hallucinálni kezd.

Szemügyre vette a bordasérüléseit; a kék erek mint leszakadt elektromos kábelek húzódtak a halványuló zúzódásai alatt. Ajkait a kirepedezett bőre száraz pikkelyei fedték. Arra gondolt, odaírja a nevét a brosúra margójára – ő a harmadik kivételes eset.

– *Határozottan vegyes eredménnyel* – mondta hangosan, majd megriadt a saját hangja recsegésétől. Nevetett, és a lefolyó mintha vele kuncogott volna. Talán már tényleg lázas volt.

A fürdőszobai lámpák fluoreszkáló fényében megragadta az oldalán a harapás szélét, belemélyesztette az ujjait, és összecsiszte a húst az öltések körül, amíg a fájdalom be nem borította, mint egy palást. Végre leterítette a kívánt ájulás.

Ez volt tavasszal. A bajok meg azon a vaksötét téli éjszakán kezdődtek, amikor Tara Hutchins meghalt, de Alex még azt hitte, hogy mindent megúszhat.

A Koponya és Csontok a legrégebbi titkos társaság, az első a Fátyol nyolc háza közül, mely 1832-ben alapított. A Csontosok több elnökkel, kiadóval, iparmágnással és kormánytaggal büszkélkedhetnek, mint bármely más társaság (az öregdiákok teljes listáját lásd a C függelékben), és itt valóban a „dicsekedni” a megfelelő szó. A Csontosok tisztában vannak a befolyással, és elvárják a tiszteletteljes hódolatot a Léthe képviselőitől. Jól tennék, ha emlékeznének saját jelmondatukra: *Akár szegény, akár gazdag, a halálban mindenki egyenlő*. Magatartásod legyen a hivatalodnak és a Léthével való kapcsolatodnak megfelelően tapintatos és diplomatikus, de ne feledd, a mi feladatunk nem az, hogy tápláljuk a Yale legjobbjainak és legokosabbjainak hiúságát, hanem az, hogy az élők és a holtak között álljunk!

– A Léthe élete: a Kilencedik Ház eljárásrendje
és szabályzata, *részlet*

A Csontosok titánoknak képzelik magukat a szájjártatók között, és ez nem gúny. Mert ki vagyok én elvégre, hogy szójátékokkal szórakozzak, amikor az italok ütősek, a lányok pedig csinosak?

– George Petit naplója a Léthe-időszakából
(Saybrook Kollégium, 1956)

ALEX VÉGIGSIETETT A BEINECKE PLAZA TÁGAS, idegenszerű terén, csizmája tompán kopogott a tiszta betonlapokon. A ritka könyvek gyűjteményének óriási kockája mintha lebegett volna az alsó szint felett. A homlokzat paneljai nappal borostyánfényben izzottak, mint egy kaptár csiszolt arany sejtjei; inkább templomhoz, mint könyvtárhoz hasonlított. Éjjel viszont sírboltnak tűnt. A campusnak ez a része nem igazán illett a Yale többi épülete közé – se szürke kövek, se gótikus boltívek, se önkényesen felbukkanó kis vörös téglás épületek, amelyek – Darlington magyarázata szerint – valójában nem garmati stílusúak, csak annak akartak kinézni. Elmondta azt is, miért ilyennek építették a Beinecke könyvtárat: azért, hogy beékelődjön az egyetem építészeti egységének ebbe a szegletébe, és egyben tükrözze is azt. Alex mégis úgy érezte, mintha egy hetvenes évekbeli sci-fi film díszlete lenne, ahol a hallgatók testhezállós kezeslábast vagy rövid tunikát viselnek, italuk valamiféle Kivonat, és az ételeket pasztillák formájában fogyasztják. Még az a nagy fémszobor is, amiről – most már – tudta, hogy Alexander Calder műve, egy óriási lávalámpa negatívjára emlékeztette.

– Ez Calder – mormolta a lány az orra alatt. Az emberek itt így beszéltek a műtárgyakról. Semmi sem *valakié*. A szobor Calder. A festmény Rothko. A ház Neutra.

Alex elkésett. Nem szándékosan tette, csak úgy gondolta, előbb megírja a modern brit regényről szóló esszéjét, és még akkor is rengeteg ideje marad, hogy odaérjen a jóslásra. Csakhogy a fűtőtestre tett lábbal elaludt a Sterling Könyvtár olvasótermében a *Nostromo* egy példányával az ernyedt kezében. Fél tizenegykor felriadt, arcán csorgott a nyál. Rémült *Basszus!* kiáltása puskalövésként hangzott a könyvtár csendjében. Gyorsan el is takarta az arcát a sáljával, felkapta a hátizsákját, és elrohant.

Átsietett a Commons épületén, aztán a Rotunda boltívei alatt, a háborús halottak márványba véssett névsora előtt. Négy kő dombozmű virrasztott felettük – a Béke, az Odaadás, az Emlékezet és végül a Bátorság, aki jószerével csak sisakot és pajzsot viselt, ezért Alexet inkább egy sztriptíztáncosra emlékeztette, mint egy gyászolóra. Leszáguldott a lépcsőn, aztán átkelt a College és Grove Street kereszteződésén.

A campus valahogy képes volt óráról órára és háztömbről háztömbre teljesen megváltoztatni az arculatát, így Alex mindig azt érezhette, hogy először találkozik vele. Ma este alvajáró volt, mélyen és egyenletesen lélegzett. Az emberek, akik mellett elhaladt az SSS felé, álomba zártnak tűntek, nyájas pillantással fordultak egymás felé, kesztyűs kezükben gőzölgő kávéspoharakat fogva. Az a kísérteties érzése támadt, hogy álmodják őt, a fekete kabátos lányt, aki eltűnik, amikor felébrednek.

A Sheffield-Sterling-Strathcona Hall is aludt. Az osztálytermeket bezárták, a folyosókon csak az energiatakarékos lámpák égtek. Alex felment a lépcsőn a második emeletre. Az egyik előadóteremből

hangok szűrődtek ki. A Yale szociológia fakultása minden csütörtök este filmvetítést tartott. Mercy kiragasztotta a kollégiumi szobájuk ajtajára a programot, de Alex nem vette a fáradságot, hogy átnézze. A csütörtökei foglaltak voltak.

Tripp Helmuth az előadóterem ajtaja mellett a falnak támaszkodott. Félig leeresztett szemhéjjal odabólintott Alexnek. Még a félhomályban is látszott, hogy véreres a szeme. Kétségkívül szívott, mielőtt idejött ma este. Lehet, hogy az idősebb Csontosok ezért állították őt őrségbe. Vagy talán önként jelentkezett.

– Késtél – mondta. – Már elkezdtek.

Alex nem törődött vele, hátrapillantott, hogy megbizonyosodjon: a folyosó tiszta. Nem tartozik magyarázattal Tripp Helmuthnak, ráadásul gyengének tűnne, ha mégis mentegetőzne. Benyomta a hüvelykujját a faburkolat egy alig látható részébe. Ettől elvileg simán ki kellett volna nyílnia a falnak, de mindig megakadt. Keményen megtolta a vállával, szinte beesett, amikor kinyílt.

– Nyugi, gyilkos! – róttá meg Tripp.

Alex bezárta maga mögött az ajtót, és lement a sötétben a szűk átjárón keresztül.

Sajnos Trippnek igaza volt. A jóslás már elkezdődött. Alex a lehető legcsendesebben lépett be a hajdani anatómiai teátrumba.

Az ablaktalan helyiséget egy előadó és egy tanterem közé szorították be, ahol mostanság a végzősök vitaesteket tartottak. A régi orvosi iskolának elfeledett maradványa volt ez abból az időből, amikor itt, az SSS-ben tartották az órákat, mielőtt a saját épületeikbe költöztek. A Koponya és Csontokat finanszírozó tröszt vezetői valamikor 1932 körül lezárták a terem bejáratát, és új faburkolat mögé rejtették. E tényeket Alex a *Léthe: az örökségből* tudta meg – akkor, amikor a *Nostromót* kellett volna olvasnia.

Senki sem nézett Alexre. Minden szem a Haruspexre szegeződött, akinek sebészi maszk fedte sovány arcát és vér pettyezte halványkék köpenyét. Latexkesztyűs kezével módszeresen matatott a páciens belső részei között. Vagy alany? Áldozat? Alex nem volt biztos abban, melyik kifejezés illik az asztalon fekvő férfira. Nem, nem „áldozat”, *hiszen élnie kellett*. Ennek biztosítása részben az ő feladatai közé tartozott. Ő ügyelt a biztonságára e megpróbáltatás során és abban a kórteremben is, ahonnan kihozták. *De mi lesz egy év múlva?* – tépelődött. *És öt év múlva?*

Alex az asztalon fekvő férfira pillantott: Michael Reyes. Két hete nézte végig az aktáját, amikor őt választották ki a rituáléhoz. A hasfal lebenyeit kétoldalt acélcsipeszekkel rögzítették, így a hasüreg olyan volt, mint egy virágzó, telt, rózsaszínű orchidea: középen bolyhos és vörös. *Ne mondd, hogy ennek nem marad nyoma!* De most a saját jövője miatt kellett aggódnia. Reyes majd elboldogul.

Alex elfordította a fejét, és megpróbált az orrán keresztül lélegezni, mert felfordult a gyomra és rózszínű nyál árasztotta el a száját. Rengeteg súlyos sérülést látott már, de mindig halottakon. Valahogy sokkal rosszabb látvány a seb egy élő emberi testen, amit csak a monitor folyamatos fémes sípolása köt az élethez. Volt a zsebében gyömbéres cukorka a hányinger ellen – Darlington egyik tippje –, de nem tudta rávenni magát, hogy elővegye és kibontsa.

Inkább egy köztes távolságban lévő pontra szegezte a tekintetét, miközben a Haruspex szám- és betűsorokat kiáltott ki – tőzsdei szimbólumokat és részvényárakat a New York-i tőzsdén nyilvánosan kereskedő vállalatok számára. Később áttért a NASDAQ-ra, az Euronextre és az ázsiai piacokra. Alex meg sem próbálta megfejteni az értelmüket. A vételre, eladásra vagy tartásra szóló utasítások nyelve a kiismerhetetlen holland volt, a kereskedelem, a régi New

York első tőzsdéje és a Csontosok hivatalos nyelve. A Koponya és Csontok alapításakor túl sok hallgató tudott görögül és latinul, ám a pénzügyleteik valami homályosabb nyelvet követeltek.

– A holland szavakat nehezebb kiejteni – magyarázta Darlington. – Ezenkívül ez ürügyet kínál a Csontosoknak, hogy ellátogasanak Amszterdamba.

Természetesen Darlington tudott latinul, görögül és hollandul is. Beszélte a franciát, a mandarint és többé-kevésbé a portugált is. Alex csak most kezdte a spanyolt. Az általános iskolai óráira meg a nagymama zagyvalék *ladino* mondásaira emlékezve azt gondolta, hogy könnyű kurzus lesz. Nem számított olyan furcsaságokra, mint a kötőmód, de azt már meg tudta kérdezni, hogy Gloria esetleg elmegy-e holnap este a diszkóba.

A szomszédos teremből, ahol filmvetítést tartottak, géppisztolyropogás hallatszott. A Haruspex szembetűnő ingerültséggel nézett fel Michael Reyes vékonybelének síkos, rózsaszínű kuszaságáról.

A sebhelyesarcú, azonosította a filmet Alex, amikor a zene felhangosodott, és a hőbörgő hangok kórusban dörögték: *Velem akartok baszakodni? Oké! Durván akartok játszani?* A közönség úgy skandálta a szöveget, mintha a *Rocky Horror Show*-t néznék. Alex is százszor látta ezt a filmet, ez volt Len egyik kedvence. Ebben nagyon kiszámítható volt, mindent „keményen” szeretett – mintha a *Hogyan legyenél gengszter?* készletből lépett volna ki. Amikor Venice-ben, a parti sétányon találkozott vele és Hellie-vel, akinek arany haja széthúzott függönyként keretezte nagy kék szemét, Alexnek azonnal beugrott Michelle Pfeiffer abban az atlaszselyem göncben. Csak a sima frufuru hiányzott. De ma este Alex nem akart Hellie-re gondolni, sem a levegőben terjengő vérszagra. Len és Hellie a régi élete. Nem tartoztak a Yale-hez. Bár egyébként Alex sem.

Az emlékek ellenére hálás volt minden zajért, ami elfedte a Haruspex tocsogós matatását Michael Reyes beleiben. Vajon mit látott ott? Darlington azt mondta, hogy a béljóslás lényegileg nem különbözik attól, mint amikor tarot-kártyákból vagy egy maroknyi állatcsontból olvassák ki a jövőt. De látványnak egészen más volt, és a hangzása is egyedi. *Elveszítettél valakit. Az új évben megtalálod a boldogságot.* A jövőmondók ilyesmiket mondtak – homályos, vigasztaló szavakat.

Alex szemügyre vette a csuklyás köntöst viselő Csontosokat, akik körülállták a testet. Az Írnok (egy hallgató) lejegyezte azokat az előrejelzéseket, amelyeket majd továbbítanak a fedezeti alapok kezelőinek és a magánbefektetőknek szerte a világon, hogy a Csontosok és öregdiákjaik anyagilag biztonságban legyenek. Korábbi elnökök, diplomaták, a CIA legalább egy igazgatója – valamennyien a Koponya és Csontok tagjai voltak. Alex Tony Montanára gondolt, aki a forró fürdőjében ázva szónokolt neki: *Tudod, mi a kapitalizmus?* Alex Michael Reyes háton fekvő testére pillantott. *Neked fogalmad sincs róla, Tony.*

Egy villanásnyi mozgást észlelt az anatómiai teátrum padsoraiából. A műtéteknek volt két állandó nézője, két helyi Szürke, akik mindig ugyanott ültek, csak néhány sorral távolabb egymástól. Az egyik egy elmebeteg nő, akinek 1926-ban eltávolították a petefészket és a méhét – hat dollárt fizettek volna neki, ha túléli a műtétet. A másik egy férfi, volt orvostanhallgató, aki 1880 körül halálra fagyott egy ópiumbarlangban több ezer mérföldnyire innen, de azóta is folyton visszatér, hogy felüljön a régi helyére, és onnan nézze, amit odalent az életért tesznek. Jóslásokat csak évente négyszer, a pénzügyi negyedév kezdetén rendeztek itt, de úgy tűnt, neki ez is elég.

Darlington szerette mondogatni, hogy szellemekkel foglalkozni olyan, mint a metrón utazni: *Kerüld a szemkontaktust! Ne mosolyogj!*

Ne vitatkozz! Különben soha nem tudhatod, mi vár rád hazáig. Könnyebb ezt mondani, mint megtenni, amikor az egyetlen látnivaló a szobában az az ember, aki egy másik ember belső részeivel játszik, mintha mahjongköveket rakna ki.

Eszébe jutott, mennyire megdöbbsent Darlington, amikor megtudta, hogy színesben látja a szellemeket amellet, hogy nem kell neki hozzá semmiféle bájjal vagy varázslat. Furcsa volt, ahogy dühöngött, de Alex élvezte.

– Milyen színekben? – kérdezte Darlington, majd lecsúsztatta a lábát a dohányzóasztalról.

Nehéz fekete csizmája az Il Bastone szalonjának parkettáján dobant.

– Hát... csak színesben. Mint egy öreg Polaroid-képen. Miért? Te mit látsz?

– Szürkét – vágta rá. – Ezért hívják őket Szürkéknek.

Alex vállat vont, tudván, hogy a közömbössége még dühösebbé teszi Darlingont.

– Nem nagy ügy.

– Neked nem – motyogta a fiú, és elviharzott.

A nap hátralévő részét az edzőteremben töltötte, és kegyetlenül leizzadt.

Alex akkor nagyon elégedett volt magával, örült, hogy Darlingtonnak sem jön minden olyan könnyen. De most, miközben körbesétált a téatrumban és ellenőrizte az égtájakat jelző kis krétajeleket, idegesnek és felkészületlennek érezte magát. Bár azóta így érezte magát, amióta betette a lábát a campusra. Nem, már előtte is. Attól kezdve, hogy Sandow dékán leült a kórházi ágya mellé, nikotinfoltos ujjával megkocogtatta a bilincset a csuklóján, és azt mondta: *Lehetőséget kínálunk magának.*

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

De az a régi Alex volt. Hellie és Len Alexe. A Yale-Alex soha nem hordott bilincset, soha nem keveredett verekedésbe és soha nem dugott idegennel a fürdőszobában, hogy fizesse a barátja drogját. Yale Alex küzdött, de nem panaszkodott. Jó lány volt, aki igyekezett megfelelni az elvárásoknak.

És kudarcot vallott. Korábban kellett volna itt lennie, hogy felügyelje a jelek készítését és biztosítsa a kör biztonságát – bár az olyan idős Szürkék, mint akik a lépcsőzetes padsorok felett lebegtek, nem szoktak gondot okozni akkor sem, ha a vér vonzotta őket. A béljósok azonban komoly varázslatok, és az ő feladatai közé tartozott ellenőrizni, hogy a Csontosok a megfelelő eljárásokat követik-e és kellően óvatosak-e. Ugyanakkor ő is „játészó személy” volt. Az előző éjszakát magolással töltötte, próbálta memorizálni a kréta, a szén és a csont jeleit és pontos arányait. Még puskacédulákat is készített, amiket kényszeresen elő-elővett a Joseph Conraddal vívott küzdelem közben is.

Alex úgy gondolta, a jelölések rendben vannak, bár nagyjából csak annyira ismerte a védelem szimbólumait, mint a modern brit regényeket. Mert hát amikor Darlington mellett részt vett az őszi negyedéves jósláson, odafigyelt úgy igazán? Nem. Inkább a gyömbéres cukorka szopogatása foglalta le, taszította az egész furcsa jelenet, és imádkozott, hogy ne szégyenítse meg magát a hányással. Azt hitte, rengeteg ideje van még tanulni Darlington segítségével, de ebben mindketten tévedtek.

– *Voorhoofd!* – kiáltott a Haruspex, és az egyik Csontos már ugrott is.

Melinda? Vagy Miranda? Alex nem emlékezett a vörös hajú nevére, csak arra, hogy a Szeszély és Ritmus nevű nő a cappella kórus tagja. A lány egy fehér kendővel megtörölgette a Haruspex homlokát, és visszaolvadt a csoportba.